

De Hellige Sole

af

Kent Borrefjæll Eskildsen

1995

Solen brændte, så ørkensandet næsten smeltede. Det kunne betyde en hurtig død, hvis man opholdt sig for længe i heden.

Der var kun få oaser i området - de fleste var for længst tørret ud - og man måtte hele tiden flytte rundt mellem dem, for at de ikke skulle blive udpint. Det vidste Kerekish kun alt for godt.

Kerekish var stammens høvding og leder, og det var hans pligt at finde en ny boplads

Han havde været borte i tre dage nu, og kun fundet en ubrugelig dyngede visne buske og andet krat. Han vidste, at han skulle over bjergene for at finde en ny brugbar lejrplads.

Måske ville Kerekish nå over bjergene i morgen, men nu var det på tide at finde et sted i skyggen, inden middagssolen stod på sit højeste.

Han fandt nogle klipper, der ensomt strakte sig op over ørkensandet. Men fremspringet gav den fornødne beskyttelse mod den bagende sol, og med ansigtet indhyllt i sin kappe sad Kerekish et godt stykke tid og lod tankerne flagre inden han igen rejste sig og lod solen kaste sine ubarmhjertige stråler ned over ham.

Den ene sol, der voksede og blev varmere og varmere. Den ene sol, der opslugte de andre - det var hvad de gamle myter fortalte. Måske var det sandt, måske blev solen varmere. Han vidste det ikke. Det var jo varmt hele tiden!

Kerekish haltede videre. Selvom han var god til at bruge sit ben, støttede han sig til en kæp. Det gik hurtigere, for selv om han kun havde et ben, var han en af de mest mobile i stammen. Han var altid den sidste, der opgav at finde vand og føde, når de værste sandstorme rasede. Han var den ældste, og det var ham, der Husker. Det var ham, der Husker dengang, der var mange sole på himlen. Det var ham, der Husker mørket, der fulgte efter de mange soles fødsel. Skønt han kun havde fået det alt sammen fortalt, var det ham, der Husker.

Alle lyttede, når han fortalte. Selv vidste han ikke rigtigt, hvorfor verden så ud, som den gjorde, men han prøvede at finde en mening, og de andre lyttede...

Kerekish tænkte på stammen. Det stod skidt til! Stammen bestod af en flok krøblinger, og de sultede konstant. Det var nemt nok at fange ørkenrotterne og slangerne, men ingen kunne leve af det alene. Kosten var for ensformig - alting var ensformigt - og ingen havde kræfter til noget som helst. De fleste var syge og manglede konstant vand. Og stammen blev

mindre og mindre: De fleste børn døde ved fødslen og ofte tog barnet moderen med i døden.

Døden!

Den store befrielse...

Kerekish tænkte ofte på døden. Han ville gerne tænke på fremtiden, men det var svært at tænke på en fremtid i det varme ørkensand, når man både tørstede og sultede.

Kerekish havde været på mange vandringer for at finde nye steder til stammen, men de havde aldrig bragt ham særlig vidt omkring. Stort set havde han aldrig set andet end golve klipper og sand, sand og atter sand. Alligevel havde han bevaret håbet om en dag at finde det helt rigtige sted. Han drømte om kølige klippehuler, udtømmelige kilder og fyldte maver...

Heden var ulidelig, men han måtte videre. En let brise fik ørkensandet til at flyde om benene på ham. Det var ikke galt, men han måtte finde ly inden natten faldt på.

Kerekish fandt sin sandmaske frem og fastgjorde den tæt til sit ansigt. Han kaldte den et Filter, men kunne ikke huske hvorfor...

Han nærmede sig en lille samling klipper, som stormene næsten havde skjult. Han var træt, og der skulle spares på vandet, så Kerekish begyndte at se sig om efter et sted at sove. Han var erfaren, behøvede ikke meget plads og fandt hurtigt et egnet sted; En lille åben plads mellem nogle høje klippestykker, der ville give skygge for solen og læ for det flyvende sand indtil han igen ville vågne.

Kerekish fandt sine dugsamlere frem, lagde dem ud på de sandblæste sten og støttede kanterne med sand, for at de ikke skulle vælte i nattens løb.

Dugsamlerene var små stykker kaktusblomst, som kunne opsamle den dug, der altid var i den kolde ørkennat. Havde man nok af dem, kunne de samle væske til en hel dags forbrug, men de var svære at få tag på. Efter nogle uger mistede de sin kraft - de Visnede - Han huskede stadig nogle af de gamle ord...

Kerekish trak sin kappe op omkring sig og klemte sig ind mellem to klippeblokke. Straks efter faldt han i søvn.

Han vågnede tidligt næste morgen. Det var næsten helt lyst. Solen hang glødende over horisonten og kastede stadig lange kølige skygger. Temperaturen var endnu tålelig.

Et eller andet puslede ganske svagt mellem de røde sten. Kun et trænet øre kunne høre, at det var en ørkenrotte.

Kerekish var slet ikke i tvivl og sad meget stille; Her var en mulighed for at proviantere!

Ørkenrotten var blevet lokket til af duften fra de kaktus blomster, Kerekish havde lagt ud aftenen før.

Den gamle ørkenjæger fik øje på dyret, da det forsigtigt kikkede frem mellem to sten. Næsten lydløst afsøgte den omgivelserne for fremmede og farlige dufte. Den havde fået færd af kaktusblomsterne.

Rotten så ikke ud af meget. Måske var det bare en stor unge, men Kerekish listede alligevel forsigtigt sin kniv op af skeden og var klar. Han sad urørligt, afventende...

Ørkenrotten løb ud på det flade stykke mellem stenene, standsede op og vejrede. Den havde ikke opdaget faren eller også var den for optaget af kaktusblomsterne.

Den spurtede det sidste stykke vej hen til den nærmeste kaktusblomst og stak hovedet langt ned i den for at komme til nattens opsamlede væske.

Med usvigelig sikkerhed lænede Kerekish sig frem og kastede kniven; Den gik tværs gennem bugen på det lille dyr, kom ud på den anden side og begge dele fløj gennem sandet i en støvsky.

Kerekish kom op på sit ene raske ben, fik fat på kæppen og stavrede over til sit bytte. Han løftede rotten op i luften og velsignede den ved solen - De mange og den ene!

Han skar halsen over og drak det varme nærende blod. Resten af dyret pakkede han ind i et stykke skind. Han ville gemme det til senere og lagde det i en af sine lommer.

Kerekish var ved at hælde den opsamlede dug op i sin læderflaske, da han fik øje på noget metal, der stak op fra et plateau i nærheden. I det svage aftenlys den foregående dag havde han ikke fået øje på det, men nu glimtede det i solen.

Et kort øjeblik for rædslen gennem ham; Det var længe siden han havde været i nærheden af noget menneskeskabt fra de dødes tid.

De gamle byer, der endnu ikke var blevet begravet af sandet og forsvundet i glemslen, var bandlyste - man døde af at komme dem for nær.

Forbandelse, der hvilede over byerne, var noget De Mange Sole havde bestemt, sagde man. Kerekish vidste, det var sandt. De gamle byer havde været De Mange Soles fødested, fortalte legenderne.

Nysgerrigheden tog overhånd.

- Det her er jo ikke nogen by, tænkte han, og rørte forsigtigt ved det støvede metal. Han hev i håndtaget, men det gav sig ikke. Kerekish tog sin kæp og skrabede det værste ørkensand væk. Håndtaget sad fast i et låg af en slags. Han hev i håndtaget igen. Det gav sig en smule, men han måtte opbyde alle sine kræfter for at få det op. Hvis han nu brugte sin kæp som løftestang? Han prøvede...

Langsomt og anstrengt fik han metal låget op. Det var sikkert længe siden det havde været brugt. En skrå trappe førte ned i en mørk grotte af en slags, men han kunne skimte et gulv i bunden.

Hvis det var stort nok, kunne stammen gøre ophold her et par dage inden de skulle videre mod en ny boplads? Kerekish kravlede ned.

Selv om det var mørkt, kunne han for foden af trappen fornemme, at det faktisk var et temmelig stort rum, han var havnet sig i.

Hans øjne vænnede sig efterhånden til det manglende sollys og begyndte at kunne skimte, hvad der var i hulen.

Han famlede sig frem og rørte ved alt, hvad der kunne røres ved...

Pludselig tændtes der et klart lys i rummet. Kerekish for forfærdet sammen og gemte sig hurtigt under et bord. Han sad længe meget stille, men der var ingen tegn på mennesker, og han blev efterhånden mere rolig.

Jo, der havde været nogen. Kerekish kikkede sig forsigtigt omkring. Bordet, han sad under, flød med kopper, papirer og fyldte askebægre. Flere af stolene rundt om var væltet, og det så ud som om rummet var blevet forladt i en hast. Rummet var svagt oplyst af et rødtligt skær fra lamper, han ikke kunne se, men rundt omkring ved vægene kunne han skimte en masse ukendte ting. Langs den ene væg stod en række pulte fyldt med knapper og med skærme, som flimrede svagt.

Kerekish satte sig forsigtigt op på en stol foran en af de største skærme og kikkede forundret på de mange knapper.

- Mon han krænkede nogen ved at røre ved alle de fine ting? Den hellige moder Sol og hendes mange små sole? Nej, han kunne ikke finde en sammenhæng og drejede forsigtigt på en af knapperne...

Intet skete og han blev mere modig. Han trykkede på flere af de mindre knapper, og der kom lys i flere af dem.

Pludselig kom der liv i den store skærm foran Kerekish. Han for sammen i stolen, men så alligevel nysgerrigt på de levende billeder foran ham. Et

underligt sceneri udspillede sig for hans øjne. Han vidste ikke hvad det var, men noget så fantastisk havde han aldrig set før.

Hvad han ikke vidste, var at han havde vækket en gammel kommandocentral fra den sidste af de store krige til live...

Nu afspillede den de sidste informationer og billeder, der var blevet modtaget, inden den blev forladt for hundredvis af år siden.

Flere af de andre skærme omkring ham flimrede blot eller viste endeløse rækker af tal, men en enkelt tavle med 36 små TV skærme kom langsomt til live og begyndte en efter en at vise billeder fra alverdens Tv stationer. Det var alle med blodige scener fra den hæslige krig, som selv den hærdede Kerekish havde svært ved at forstå grusomheden bag.

Han vidste ikke, hvad han så, men forstod alligevel en vis sammenhæng; De levende billeder foran ham fortalte sit eget klare sprog om en civilisations undergang og ophavet til en ny verden - Kerekish` egen!

Tusindvis af uniformerede soldater, der på et øjeblik blev pulveriseret af nedfaldne raketter. Rullende kampvogne spydede ild, mens lavtflyvende jagerfly lagde sine dødbringende æg. Sårede flygtninge af alle folkeslag med håbløse og fortvivlede ansigtsudtryk. Kanonild, der lagde byer i ruiner. Billeder af ophidsede og fortvivlede statsmænd, der desperat afgav de sidste ordrer til sine folk. Ordre om at bruge det ultimative våben...

På et stort gennemsigtigt kort midt i rummet kunne man følge lysende prikkers rejse fra det ene kontinent til det andet, inden de fandt sit mål og med et lille lysglimt og forsvandt. Enkelte forsvandt midt i sin flugt over verdenshavene. Efter kort tid ophørte lysglimtene på den store radarskærm

En af de andre skærme med billeder fangede Kerekish` opmærksomhed. Det var et velkendt landskab - Ørken! Enkelte kampvogne stod begravet i sandet og faldne soldater lå i sandet rundt omkring dem. Kraftige lysglimt af ufattelig styrke oplyste ind imellem landskabet i det fjerne, men ellers intet rørte sig.

Kerekish ventede et foran skærmen, men mistede efterhånden interessen; Der var ikke andet end sandet han kunne genkende.

I skærmens øverste højre hjørne stod noget skrevet med sirlige arabiske bogstaver - "Libyen 15/2 - 2146", men Kerekish kunne ikke læse...

Han sad længe og betragtede de mange skærme, men efterhånden tonede de bort en efter en, og til sidst stod de alle og flimrede.

Så forsvandt den sidste rest af strøm fra nødanlæggets batterier og mørket sænkede sig atter i kommandocentralen.

Den forkrøblede skikkelse sad et stykke tid eftertænksomt i klippegrotten, men rejste sig så og klatrede besværet op i sollyset.

En ubestemmelig melankoli fyldte hans sind.

- Det er nok ikke det helt rigtige sted for stammen, tænkte han uden rigtigt at vide hvorfor.

Dagens sidste stråler kastede lange skygger, da Kerekish genoptog sin vandring.

- Måske bliver alting bedre i morgen, tænkte han og humpede videre mod bjergene...